

Vänsterpress om Mellanöstern – början av november 2014

Denna artikelsamling behandlar huvudsakligen två ämnesområden, dels det svenska erkännandet av Palestina och dels den fortsatta kampen om staden Kobane, som verkar ha hamnat i ett dödläge. Artikeln ur *Arbetarbladet* diskuterar ett mer övergripande problem, nämligen religionens roll – här behandlas islam men även kristendomen, båda utifrån ett historiskt perspektiv.

Tidigare artikelsamlingar om besläktade ämnen (från föregående månad, dvs oktober): [Vänsterpress om Islamiska staten, Irak och Syrien – oktober 2014](#), och [Vänsterpress om Islamiska staten, Turkiet och kurderna – oktober 2014](#), [Vänsterpress om Islamiska staten och kampen om Kobane – oktober 2014](#) och [Vänsterpress om Mellanöstern – slutet av oktober 2014](#).

Martin Fahlgren 31/10 2014

Innehåll

Arbetarbladet	1
<i>Gårdagens illusioner.....</i>	<i>1</i>
Offensiv	2
<i>Erkännandet av Palestina – tomma ord?.....</i>	<i>2</i>
<i>Kampen för Kobanê – inget förtroende för imperialismen</i>	<i>4</i>
Proletären.....	8
<i>Sveriges erkännande av Palestina är en framgång.....</i>	<i>8</i>
<i>Nästa mål: Bojkott av Israel.....</i>	<i>9</i>
<i>Kampen för Palestina fortsätter.....</i>	<i>10</i>

Arbetsblad

Gårdagens illusioner

Seyidxan Anter

Arbetsblad (Gävle) 30/10 2014

Butiksbiträdena på Galleri 9 frågade om vad som händer i Syd- och Västkurdistan. Människo-slakten, slaveriet, den öppna kvinnohandeln som den Islamiska staten (IS) skryter med, är väl inget annat än medeltiden? Och det vidriga och obarmhjärtiga som kurder och andra folkslag utsätts för i städerna Sengalê och Kobanê ”i Guds namn”, har det något med islam att göra? Frågorna är många och berättigade. Och eftersom Koranen skrevs på 600-talet får vi allt försöka begripa vad som skett mellan då och nu.

Religionen islam uppstod, inte som en folkprotest, utan var från början en statsreligion. Muhammed tillhörde eliten innan han blev den kombinerade religiöse profeten och stats-överhuvudet. Efter hans död följde en maktstrid som de efterföljande ledarna kaliferna bedrev skoningslöst. Kalifen Omars (634-644) ”rättvisa” är känd inte bara av kurder och perser utan av alla som inte godtog vad han menade med ”Alla`h o`akbar”. De fick ta konsekvenserna. Exempelvis slaktades i kurdernas Amed, dagens Diyarbakir, 10 000-tals. Kalifen Ali (656-661) sa ”Ingen avvikelse godtas och alla som bedöms skyldiga till undergrävande verksamhet ska behandlas strängt. Bete er som sanna muslimer”.

Så fortsatte det. Åren 1915-1917 mördades under den enväldiga sultanen Abdul Hamit och med medverkan av ungturkarna i Turkiets föregångare det Ottomanska riket 1,3 miljoner armenier och andra kristna.

Dagens IS är inget nytt och deras kärnmetoder är ingalunda nya. De eftersträvar att bli de nya härskarna, kosta vad det vill

Gud vill det.

Är då den kristna traditionen annorlunda. Ja, fast kortvarigt. Med kyrkofadern Augustinus av Hippo (354-430) togs steget från den kristna pacifismen ”vänd andra kinden till” till den kristna militarismen. Augustinus slog fast ”det är den motsatta sidans orättvisa som leder ... till att föra rättfärdiga krig”. Påven Gregorius I (590-604) gick längre. Han accepterade krig för att missionera. Den som slutgiltigen fullbordade tanken på heliga krig, den kristna jihadismen, var påven Gregorius VII (1073-1085). Han gjorde klart att även vanliga världsliga krig var att betrakta som rättfärdiga under förutsättning att man hade ett gott skäl – dvs. om påven ansåg det. Krig var nåt Gud behagligt. Den kristne som följde Guds vilja skulle välkomnas i paradiset.

Vi i Sverige var då lika goda kristna som söderöver. Birgitta Birgersdotter (1203-73) den senare Heliga Birgitta – vår kristna jihadist – hade som Muhammed sina uppenbarelser. Den ideale riddaren skulle avsvära sig egna drifter och lyda Gud i allt till att med svärd ”krossa och döda Guds fiender”. Kort sagt: ett heligt krig, dvs sanktionerat av påven, sa hon var en ”kärlekshandling”. När dessa svenska korståg skedde var det i Baltikum och i Finland. Och striderna där handlade i realiteten om att tillägna sig jord men den var främst till att behärska den ryska handeln. De gällde alltid vem som skulle behärska sjöfarten på Nevafloden.

Avvikelser från den rätta tron, dvs den katolska eller att ha en annan kristen tro än den av påven ledda var lika avskyvärt som att vara hedning. Samtidigt som krig sanktionerades av Gud dödades kättare var helst de påträffades. Således de som ville ha en åtskillnad mellan religion och stat gick samma öde till mötes som den internationellt kände kurdiske shejken Mahsûk Xiznewî som för en tid sedan sköts i Syrien.

Det vill folket

Med den kristne teologen Martin Luther (1483-1546) kom det som i århundraden folk kämpat för. Människans rätt att själv följa Guds vilja och sitt samvete. Sedan kom den moderna religionskritiken, Gud är död, upplysningens devis; alla är kapabla att tänka själva. Kort sagt; ett svar på frågan vem är den yttersta suveränen Gud eller Folket?

Den industriella revolutionen och arbetarrörelsen bäddade för det vi kallar välfärdssamhället. I det skeendet var religionen inte behövlig. Många gånger var den en bromskloss. Mellanöstern har dock undgått denna modernitetens utveckling. Orsakerna till det är naturligtvis många. En sak är dock säker. USA och Europa har inte befrämjat någon industrialisering man har istället varit intresserad av områdets naturresurser.

Kurderna i Mellanöstern saknar en egen stat, de är uppdelade på andra stater. Det finns ett flertal trosuppfattningar. De är muslimer, jezider, yarsaner (Ahl-e Haqq), kristna, judar. De sammanlever med andra folkslag såsom assyrier, syrianer, keldaner, turkmener och araber. I staden Zaxo vid floden Xabûr i Södra Kurdistan (dvs i Irak) bedriver armenier egna skolor och annan utbildning. I Norra Kurdistan (dvs i Turkiet) har kurderna varit måna om att få in representanter för andra folkslag invalda i de parlamentariska församlingarna. Hållningen till islams olika påbud visavi kvinnor har besvarats av tusenden som tusenden med ”Vi är ingens heder, vår heder är vår frigörelse”. Det finns ett brett folkligt motstånd till jihadisternas i IS krav på omvändelse till den ”rätta tron”.

Kurderna är eniga om att folkrätten ska gälla alla. De är överlag övertygade om att det bästa vore ett jämnlit, rättvist och sekulariserat Kurdistan. Det är det Folket vill.

Offensiv

Erkännandet av Palestina – tomma ord?

Ammar Khorshed

Offensiv 8/11 2014

Erkännandet av Palestina är endast ord utan handling.

Förra veckan erkände den nya svenska regeringen den palestinska staten. Den symboliska gesten har mötts av sympatier från allmänheten och upprördhet bland ”israelvännerna”.

S-MP-regeringen erkände i förra veckan Palestina som stat, liksom 133 andra länder redan har gjort. Däremot är det få länder i västvärlden som hör till denna skara.

Föga förvånande gick Israels högerextrema utrikesminister Avigdor Lieberman i taket och kallade hem ambassadören från Stockholm. Han fick även uppbackning av den svenska borgerligheten. Folkpartiets Birgitta Ohlsson menade att det är fel att erkänna Palestina utan att ställa krav på att våldet ska upphöra. Men när har Ohlsson någonsin ställt krav på att Israels omfattande och systematiska våld mot palestinerna ska upphöra?

Även om S-MP-regeringens erkännande är en tvärvändning jämfört med Carl Bildts vulgära utrikespolitik, som i både ord och handling var ett direkt eko av USA- och EU-imperialismens politik, finns det goda skäl till att tona ner hyllningarna.

– Vi väljer inte ena partens sida, fastslog Wallström i Aftonbladet den 30 oktober. Det är en påminnelse om att det inte handlar om att ta kamp mot den israeliska statens förtryck. Istället är det en symbolisk handling som är ett utslag av de antiimperialistiska stämningarna och den utbredda solidariteten med det palestinska folkets lidande i Sverige och internationellt. Erkännandet kostar inte mycket, det är mest ord som mycket väl kan vara tomma mot bakgrund av fortsatta intima ekonomiska och militära förbindelser mellan Sverige och Israel. Handeln mellan Sverige och Israel har haft en ”generell positiv utveckling”, enligt den svenska ambassaden i Tel Aviv. Förra året uppgick värdet av den svenska exporten till 3 miljarder kronor och importen till 1 miljard kronor. EU har ett associeringsavtal med Israel, som innebär att handeln med industriprodukter är tullfri.

Sverige importerade vapen från Israel för över 500 miljoner kronor under det första decenniet av 2000-talet, rapporterade Fokus den 4 juni 2010. Det var den förre socialdemokratiska statsministern Göran Persson som utsåg en svensk militärattaché i Israel år 2005, för att främja de militära förbindelserna och vapenhandeln med landet.

Hittills är det inget som talar för att den svenska regeringen skulle vara beredd att göra en helomvändning och riva upp dessa långtgående handels- och militärförbindelser med Israel. Därmed förblir erkännandet av Palestina endast ord utan handling.

Biståndet till Palestina höjs visserligen med 500 miljoner kronor, men med villkoret att palestinerna ska ”ta avstånd från våld”. Det är en verklighetsfrånvärd syn från den svenska regeringens sida, som därmed inte erkänner palestiniernas rätt till självförsvar.

Den israeliska staten spenderar i princip mest pengar i världen per invånare på sin militär (enligt SIPRI:s databas för militära utgifter 2014), har tillgång till avancerad militär teknologi och är uppbackad av världens i särklass största vapenmakt USA. Palestina har inte någon reguljär armé och inga avancerade vapen. Vilket våld är det Wallström vill att det ska tas avstånd ifrån?

Rättvisepartiet Socialisterna erkänner palestiniernas självklara rätt att försvara sig mot den israeliska statens övergrepp och rätten till självbestämmande. Men försvaret måste organiseras demokratiskt och rikta sig mot militära mål. Det är av avgörande betydelse att även den israeliska arbetarklassen reser sig mot sin nationalistiska högerregering, som upprätthåller olika grader av exploatering utav arbetarklassen, inklusive den judiska. Bara genom ett massivt uppror bland arbetarklassen och förtryckta i hela regionen kan en socialistisk framtid fri från krig och från etniska och religiösa motsättningar byggas.

Kampen för Kobanê – inget förtroende för imperialismen

Serge Jordan

Offensiv 6/11 2014

”Isis mördare – AKP-regeringen delaktiga” står det på banderollen i en demonstration som ägde rum i Istanbul i oktober.

Kampen för Kobanê har placerat den kurdiska frågan i världens blickfång. Gränsstaden Kobanê, som är en del av Rojava (Västra Kurdistan), har befunnit sig under belägring av den Islamiska statens (IS, tidigare Isis) mordiska styrkor sedan i mitten av september och den har blivit en central punkt i motståndskampen mot jihadisternas framfart.

Den Islamiska staten (IS) har attackerat Kobanê, den sårbaraste av Rojovas städer, från nästan alla håll och kanter med tunga vapen, stridsvagnar och missiler, i ett mer än fem veckor långt försök att krossa stadens motstånd. Rojava och dess uttalat sekulära styre har representerat ett direkt trotsande av IS reaktionära teokratiska agenda.

Framstegen i Rojava och motståndet i Kobanê har erbjudit en potentiell bro för kurdernas väg till självbestämmande och, mer generellt, en möjlig referenspunkt för arbetarnas och de fattigas återupptagande av kampen mot IS fasor och andra diktatoriska regimer i Mellanöstern.

Många kommentatorer förutspådde att Kobanê skulle falla inom några få dagar, men kampens utgång är långt ifrån avgjord, trots att delar av staden är under jihadistisk kontroll. En av anledningarna till detta är att PYD och dess väpnade styrkor, YPG (Folkets försvarsenheter) och YPJ (Kvinnornas försvarsenheter), har bedrivit en heroisk kamp.

YPG/YPJ:s kamp står i skarp kontrast till den totalt korrupta irakiska arméns och peshmergastyrkornas (den halvautonoma kurdiska regeringens väpnade styrkor i norra Irak) dåliga meritlista. Detta visar att när folk har ett seriöst alternativ att kämpa för kan deras moral och beslutsamhet i viss utsträckning övervinna även teknologisk och militär underlägsenhet.

Det i sin tur har satt USA-imperialismen och dess militära korståg mot IS, som hittills inte har krönts med några verkliga framgångar, under ett ökat tryck. USA:s strateger var till att börja med redo att låta Kobanê erövras av IS-trupper. Men USA-imperialismen ändrade sin hållning, och det som började som ganska återhållsamma luftangrepp mot IS vid Kobanê har följts av större ansträngningar att bistå de kurdiska kämparna. Motiven bakom detta politiska inställningsskifte var den växande insikten om att ett IS-erövrande av Kobanê skulle bli ett förödmjukande slag mot USA:s prestige och trovärdighet.

Det är heller ingen hemlighet att den turkiska armén (som blockerat vapen och frivilliga till Kobanê) hållit sina gränser öppna för att tillåta jihadistiska militanter att gå in på syriskt territorium och att ta sig tillbaka in i Turkiet för att erhålla sjukvård, samt för att sälja olja på den svarta marknaden. Den turkiska regeringen önskade att Kobanê besegrades av IS i hopp om att det skulle skicka ett brutalt budskap till den kurdiska rörelsen i Turkiet.

I ett uttalande i förra veckan sa Abdullah Öcalan, den fängslade PKK-ledaren, att den fredsprocess som påbörjades i början av 2013 mellan PKK och den turkiska staten har ”gått vidare till ett nytt stadium”, med tillägget att han nu var ”mer optimistisk”.

Detta uttalande gjordes alldeles efter att den kurdiska befolkningens ilska hade exploderat, vilket visade att den stora delen av kurderna inte förefaller dela detta optimistiska synsätt. Samtidigt har våldsamma sammandrabbningar mellan den turkiska statens väpnade styrkor och kurdiska militanter mångfaldigats under de senaste veckorna.

Spänningarna har också växt mellan USA och den turkiska Erdoğanregimen. Washington anser att Turkiet har backat upp de styrkor som USA har bombat under de senaste veckorna. På grund av alla dessa faktorer tvingades till slut den turkiska regeringen att göra en omsvängning ifråga om Kobanê. Erdoğan försökte då visa att han var missnöjd med USA:s ensidiga beslut om att assistera PYD med att hitta ett alternativ utan att tappa ansiktet, genom att låta 150 peshmergakämpar, med band till Kurdistans regionala regering (KRG) i norra Irak, ta sig till Kobanê via Turkiet.

Erdoğanregimen har utvecklat väldigt nära relationer med KRG:s notoriskt korrupta prokapitalistiska ledare. KRG:s president Massoud Barzani och hans parti KDP (Kurdistans Demokratiska Parti), som själva fram till nyligen till synes var nöjda med att se YPG bli krossade i Kobanê, har en historia av direkt samarbete med den turkiska armén i försöken att eliminera PKK-kämpar från KDP-kontrollerat territorium.

De peshmergas som passerar gränsen förväntas hålla sig undan frontlinjen i Kobanê. Den politiska betydelsen av detta är faktiskt mycket större än dess militära rättfärdigande. De turkiska härskarna försöker genom denna manöver minska och motverka PYD:s inflytande samt få ett fotfäste i syriska Kurdistan genom att dra in sina egna högerallierade i leken. Committee for a Workers' International (CWI) har länge argumenterat för uppbygget av demokratiskt kontrollerade, icke-sekteristiska organ som grundvalen för att organisera ett massförankrat folkligt försvar i hela regionen. Inte bara för att driva kampen mot IS, utan också mot alla andra religiösa extremistgrupper, mot de syriska och irakiska regimernas brutala och sekteristiska styrkor, samt mot imperialistisk intervention – då den senare bär huvudansvaret för framväxten av de jihadistigång som nu angriper Kobanê.

En sådan kamp behöver, för att kunna cementera enighet tvärs över nationella, etniska och religiösa skiljelinjer, utrustas med ett politiskt program som tar kompromisslös ställning för lika rättigheter för alla förtryckta folk och lokalsamhällen i regionen, inklusive deras rätt till självbestämmande.

Kobanê:s försvarare och många kurder internationellt har, ställda inför hotet om ett etniskt folkmord genomfört av IS-mördarna, krävt att det ”internationella samfundet” assisterar dem

mot de mycket bättre utrustade IS-enheterna. Detta är med tanke på omständigheterna förståeligt men inte desto mindre ett misstag för vilket massorna i Kobanê och andra delar av Rojava riskerar att få betala ett högt pris för.

Om västliga regeringar verkligen vore intresserade av Kobanêbefolkningens välbefinnande, eller ens av att driva ut IS utan att ha någon baktanke med det, skulle de ha försett stadens försvarare med de vapen de behöver för länge sedan, utan att i gengäld kräva några politiska eftergifter. Det som nu händer är emellertid något helt annat.

USA:s väpnade assistans används i praktiken som en form av utpressning för att tvinga Kobanê-kämparna till politisk underkastelse och PYD till allt större uppslutning bakom USA:s politiska hållning. Washington har försökt stärka Kurdiska Nationella Rådet (KNR), en högerkoalition av syriska kurdiska partier som backas upp av Barzani, som en motvikt till PYD i Rojava.

Men den 22 oktober undertecknade PYD officiellt en maktodelningsöverenskommelse med det prokapitalistiska KNR om en gemensam administration av Syriens kurdiska områden. Tre dagar innan dess lät YPG:s ledning publicera ett uttalande: ”Vi kommer att arbeta för att konsolidera konceptet med sant partnerskap för administrationen av detta land i samklang med det syriska folkets strävanden med alla dess etniska, religiösa och sociala klasser”. Detta är ett farligt prejudikat. Även om Rojovas konstitution nämner skyddet av arbetares rättigheter, hållbar utveckling och generell välfärd, kan dessa målsättningar inte uppnås om man argumenterar för harmoni mellan alla sociala klasser.

Denna utveckling markerar ett klart och tydligt försök av USA-imperialismen och dess partner att installera ett mer följsamt kurdiskt ledarskap i Rojava.

CWI anser att kampens styrka och uthållighet i Rojava är direkt knuten till att lokalbefolkningen är aktivt engagerad i den. Även om steg har tagits i denna riktning belyser ovan nämnda manövrer en brist på demokratisk transparens i hur kampen bedrivs och hur beslut tas.

Utan några verkliga demokratiska kontrollmöjligheter och massornas genuina självorganisering finns en ständig fara för att byråkratiska drag vinner mark. Kampen i Rojovas alla kantoner bör både militärt och politiskt organiseras så brett och demokratiskt som möjligt, på grundval av full transparens i fråga om beslut på alla nivåer. De omtalade folkförsamlingarna och -kommittéerna borde utvidgas och demokratiseras, med representanter som omedelbart kan avsättas vid behov.

Politiska partier borde utöva makt endast på grundval av deras verkliga tyngd i samhället, inte på grundval av uppgörelser bakom lyckta dörrar som tvingas fram ovanifrån av makthavare utifrån.

Inför det fortsatta hotet från IS behöver massan av befolkningen i varenda stad och by i alla delar av Rojava energiskt uppmuntras till att delta i grundläggande militär träning och till att organisera försvarsorgan på en icke-sekteristisk grundval. Detta skulle möjliggöra smidandet av maximal styrka och enighet samt förbereda motståndet mot den jihadistiska fienden. De återstående kämparna i Kobanê kommer inte att kunna upprätthålla sin kamp hur länge som helst utan att aktivt involvera ett större antal i de omgivande områdena.

Det kurdiska motståndets första allierade borde inte vara den imperialistiska supermakten USA eller någon annan kapitalistisk makt, utan den aktiva och självständiga mobiliseringen av arbetande och fattiga människor i regionen och internationellt.

Ett underminerande av Rojavas framsteg av prokapitalistiska, proimperialistiska krafter skulle tvärtom utgöra ett bakslag och komplicera det kurdiska folkets långvariga kamp för sina rättigheter, likaväl som av alla de förtrycktas mycket välbehövliga enade kamp i regionen för ett bättre liv. Det är därför nödvändigt att fördjupa den kurdiska kampen och utvidga den geografiskt genom att nå ut till de arbetande och fattiga massorna i hela regionen med ett djärvt program för social förändring.

Den tyska tidningen *Der Spiegel* rapporterade om att hundra textilfabriker och små arbetsplatser i den syriska staden Aleppo nyligen flyttades till Rojavas östra provins Efrîn. De regionala myndigheternas attityd i Efrîn, som aktivt försöker attrahera privata företag till regionen, belyser de inneboende motsättningarna i försöken att bygga en ny modell baserad på social rättvisa samtidigt som man arbetar inom kapitalismens ramar.

Kampen i Rojava behöver fortsätta till att också gälla massornas kontroll över ekonomin genom en kollektivisering av industrier och jordbruk för att möjliggöra en demokratisk socialistisk planering. Detta, tillsammans med fullständiga demokratiska rättigheter för alla, skulle ge massorna i Mellanöstern ett levande exempel på hur fattigdom, förtryck, sekteristisk och nationell splittring kan besegras. ■

Rättvisepartiet Socialisterna och CWI står för:

- Solidaritet med folket i Kobanê och Rojava.
- Bryt belägringen av Kobanê – för det omedelbara öppnandet av den turkisk-syriska gränsen för alla som vill hjälpa till med försvaret av staden. För skickandet av frivilliga till Kobanê, under gemensam organisering av den kurdiska och turkiska vänstern, lokalorganisationer och fackföreningar.
- För massförantrade icke-sekteristiska försvarskommittéer, baserade på en demokratisk organisering av arbetare, unga människor och fattiga bönder, för att säkra alla delar av Rojava.
- Ingen tillit till imperialismen – nej till uppgörelser bakom stängda dörrar med utländska makter och andra prokapitalistiska krafter.
- För bygget av arbetarnas och de fattigas enighet i kampen mot det regerande AKP i Turkiet.
- Upphäv förbudet mot kurdiska organisationer i Europa och USA.
- Fullständiga demokratiska rättigheter för det kurdiska folket – för kurdernas rätt till självbestämmande i alla delar av Kurdistan, liksom för alla förtryckta grupper och områden i regionen.
- För ett demokratiskt och socialistiskt Rojava som en del av en frivillig socialistisk konfederation i Mellanöstern.

Proletären

Sveriges erkännande av Palestina är en framgång

Lars Rothelius

Proletären 5/11 2014

Ship to Gazas Dror Feiler talar i Stockholm under Palestinagruppernas firande av Sveriges erkännande av Palestina.

Sveriges erkännande av staten Palestina är mycket glädjande för alla palestinavänner. Regeringens agerande måste bedömas i ljuset av årtionden av antiimperialistiskt arbete i vårt land till stöd för det palestinska folkets rättmätiga kamp mot den sionistiska staten Israels terror, fördrivning och ockupation.

Visst gläds vi med våra palestinska vänner över att utrikesminister Margot Wallström i torsdags förklarade att Sverige erkänner Palestina. Det är onekligen en stor framgång när det lilla, men ack så imperialistiska, Sverige, som det 136 landet i världen erkänner det palestinska folkets rätt till en egen stat. Faktiskt det första land att ta detta steg som medlem i monopolkapitalets och imperialismens Europeiska Union.

Att så sker måste alltså i grunden tillskrivas den breda folkliga svenska palestinastolidariteten. Allt från Kommunistiska Partiet, som under hela sin drygt 40-åriga existens mycket aktivt stött det palestinska folket, till andra såväl politiska, ideella som kristna organisationer. För att inte tala om ISM som skickar svenskar som mänskliga sköldar och Ship to Gaza som ännu en gång beslutat att försöka bryta blockaden.

Politiskt har Kommunisterna genom åren utvecklat nära förbindelser med befrielseorganisationen PFLP. Proletären har skrivit spaltkilometer om den palestinska befrielsekampens alla sidor. Partiet och dess närstående organisationer som RKU och idrottsföreningen Proletären FF har enträget drivit kravet på svensk bojkott av Israel på alla plan.

Men Kommunisterna har också bidragit inte minst materiellt. Som på 1970-talet när dussintals av partiets medlemmar inom sjukvården tjänstgjorde i palestinska flyktingläger eller som på 2000-talet då Proletärens läsare har bidragit med hela 1,65 miljoner kronor i insamlingar till sjukhus och skolprojekt i Gaza.

Så visst ska den antiimperialistiskt sinnade svenska opinionen ta åt sig en stor del av äran av Sveriges erkännande av Palestina. Allt detta sagt i insikt om att detta erkännande måste tas för vad det är. Ett delmål långt från det palestinska folkets rättmätiga krav på upprättandet av en sekulär palestinsk stat, på hela Palestinas territorium från 1947, inklusive rätten att återvända för flyktingarna.

– Att inte erkänna Palestina med hänvisning till den israeliska ockupationen skulle stå i strid med den folkrättsliga principen om ingen rätt utan orätt, sade Margot Wallström och tillade att beslutet syftar till att stärka de moderata krafterna bland palestinerna som snart måste sätta sig vid förhandlingsbordet.

Så ser vi hur den socialdemokratiska utrikesministern med benäget stöd från Miljöpartiet och i riksdagens från Vänsterpartiet ser detta erkännande som ett steg i upprättandet av en ministat. Vilket i dagsläget alltså måste ses som en framgång, men som aldrig kan vara ett slutmål för alla som kämpar för en varaktig fred baserad på folkrätt och social rättvisa.

Nästa mål: Bojkott av Israel

Ledare

Proletären 5/11 2014

I torsdags levererade Margot Wallström det i regeringsförklaringen förannonserade beskedet: Sverige erkänner Palestina!

Det är ett utmärkt beslut, vilket inte minst den israeliska reaktionen visar. Israels högerextreme utrikesminister Avigdor Lieberman för ilsket ut i svavelosande eder och kallade demonstrativt hem sin ambassadör i Stockholm för konsultationer. Erkännandet tog i solar plexus.

I media diskuteras regeringens motiv. Tror verkligen Stefan Löfven, Margot Wallström och Gustav Fridolin att erkännandet kan gjuta liv i den av Israel avskrivna fredsprocessen, som de påstår? Eller har de bara inrikespolitiska motiv?

Vi lämnar svaren på de frågorna till regeringen själv. För oavsett motiv, så är erkännandet en seger för alla oss som kämpat och kämpar för Palestina.

Det har varit en lång kamp. Redan 1983 uppvaktade dåvarande KPML(r) utrikesminister Lennart Bodström (S) med 175842 namnunderskrifter för kravet på att erkänna PLO. Då avvisades kravet, trots att över hundra länder redan då erkänt PLO som det palestinska folkets legitime representant.

Man kan ond göra sig över sossarnas senfärdighet. Varför skulle detta självklara behöva ta över trettio år? Men bättre sent än aldrig. Vi är glada, inte griniga.

Dock skall sägas att glädjen är halv. För namninsamlingen 1983 krävde inte bara ett erkännande av PLO, utan också att regeringen skulle bryta alla förbindelser med Israel, som den part som saboterar alla möjligheter till en fredlig lösning av konflikten i Palestina. Det kravet är ännu inte infriat och därför måste kampen fortsätta.

När Israels ambassadör Isaac Bachman kallades hem ojade sig diverse Israelvänner och förståsigpåare över att han kanske aldrig kommer tillbaka. För vår del anser vi att Bachman gott kan stanna i Jerusalem. Vi anser rentav att Margot Wallström och regeringen bör uppmana honom att stanna hemma. Så länge Israel inte erkänner det palestinska folkets rättigheter, såsom de är fastslagna i folkrätten och i otaliga FN-resolutioner, så bör Sverige bryta alla förbindelser med Israel.

Men man kan inte få allt på en gång. Vi gläds över erkännandet och låter oss inspireras av den framgången i kampen för en bojkott av Israel. Resan har varit lång. Men vi är i alla fall halvvägs.

Kampen för Palestina fortsätter

August Eliasson

Proletären 5/11 2014

Kommunistiska Partiet tackas av en palestinsk delegation för stöd och solidaritet.

– Vi vill tacka för allt stöd, säger Amira Khalill, vice ordförande i Palestinska Huset, när hon i sällskap med palestinska aktivister, träffar representanter för Kommunistiska Partiet på Marx-Engelshuset.

Det är fredag eftermiddag när det ringer på dörren på Marx-Engelshuset i Göteborg, där Kommunistiska Partiets particentral och Proletärens redaktion finns. Utanför står Amira Khalill, vice ordförande i Palestinska Huset i Göteborg, Monzer el-Sabini, ordförande i solidaritetsföreningen Emmaus Björkå, Khulud Shabaan och Mahmoud Qannan, också de från Emmaus Björkå.

– Vi är mycket glada! Det är fantastiskt att Sverige erkänt Palestina, säger Monzer el-Sabini till Robert Mathiasson, ordförande för Kommunistiska Partiet, som tar emot.

– Nu delar vi ut blommor till alla de som varit med och kämpat för detta. Kommunistiska Partiet var först i Sverige med att ställa upp för Palestina, praktiskt och politiskt. Jag har träffat och samarbetat med massor av partimedlemmar i solidaritetsarbetet sedan 1970-talet.

Kommunistiska Partiet har alltid lyft fram Palestinasolidariteten och runt om i Sverige har kommunister varit drivande i solidaritetsrörelsen. Kravet på att Sverige ska erkänna Palestina har alltid funnits med, tillsammans med kravet på en total bojkott av Israel, en fråga som fortfarande är högst aktuell.

– Vi hoppas att Israel gör slag i saken och faktiskt avbryter alla diplomatiska förbindelser, säger Robert Mathiasson apropå att Israels ambassadör kallats hem. Sverige ska inte ha några förbindelser med staten Israel.

I Göteborg är Monzer el-Sabini känd som mångårig palestinakämpe och han är medveten om att Socialdemokraterna inte alltid varit pålitliga Palestinavänner. Men trots att Stefan Löfven påpekat att han också är Israelvän, är Sveriges erkännande av Palestina som stat viktigt, symboliskt och politiskt.

– Det är bra att Margot Wallström stått på sig mot Israels ambassadör, säger Monzer el-Sabini.

Efter det varma tacket för Kommunisternas solidaritetssamarbete lämnar den palestinska delegationen partcentralen. Nu firas det, men sedan fortsätter kampen för Palestina, mot terrorstaten Israel.